ΜΑΡΙΑ ΧΙΟΥ

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

ΕΞΗ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Ο κήπος της μοναξιάς
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Χίου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Μαρία Χίου
Copyright © 2016 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-02-8

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

ΜΑΡΙΑ ΧΙΟΥ

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

Εκδόσεις Έξη

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Στα παιδιά μου, Χάρη και Ευγενία

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Δεκέμβρης 2010

Το ραντεβού της με τον γιατρό ήταν για τις εννιά. Το είχε προγραμματίσει μια βδομάδα τώρα και δεν το 'χε ξεχάσει. Ωστόσο η Αλίκη εκείνο το απόγευμα έφυγε διπλοκλειδώνοντας την πόρτα του σπιτιού της από τις έξι. Αν τη ρωτούσε κανείς, θα έλεγε ψέματα. Θα προφασιζόταν την έγνοια της για την κίνηση που δήθεν θα 'βρισκε στους δρόμους από τα Βίλια στην Αθήνα. Η αλήθεια όμως ήταν άλλη. Στην πραγματικότητα σκέφτηκε πως αν η γραμματέας του γιατρού με την οποία είχαν πει δυο κουβέντες τις προάλλες, είχε κενό εκείνη την ώρα, μπορεί να 'πιναν οι δυο τους καφεδάκι. Έναν ελληνικό, διπλό και σκέτο. Το λαχταρούσε το καφεδάκι με παρεούλα η κυρία Αλίκη! Στα εξήντα της χρόνια, πρώτη φορά αναζητούσε τη συνήθεια αυτή με τόση μανία. Και δεν ήταν ο καφές, ο διπλός, ο σκέτος, που θύμιζε τόσο τη ζωή της, όσο η μοναξιά που το απομεσήμερο έπαιρνε το χρώμα του τοίχου. Ένα χρώμα χλωμό και βρόμικο. Ορθωνόταν συνεχώς εκεί, απέναντι από το κρεβάτι της και της έκοβε τον αέρα. Πάντα, χωρίς διαπραγματεύσεις.

Και σήμερα γι' αυτό έφυγε τόσο νωρίς από το σπίτι. Φόρεσε το γκρίζο παλτό της, ξεκρέμασε την τσάντα από το πορτ μαντό και μέσα στο μισοσκόταδο έψαξε για τα κλειδιά

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

της. Δεν ήθελε να ανάψει φως, δεν ήθελε να δει το πρόσωπό της στον καθρέφτη. Γιατί; Τι να το κάνει; Η ματιά της θα κολλούσε στο γυαλί. Έστω και για λίγο. Ύπουλα, βάναυσα, χαιρέκακα. Μια ματιά φλύαρη, κουτσομπόλα.

«Λοιπόν, κυρία Αλίκη, τι έχεις να μας πεις τώρα; Για δες, δες και πες μας. Κοίτα πώς ήσουν και πώς κατάντησες. Μεγάλη, αβάσταχτα μεγάλη, καρδιοπαθής και μόνη…»

Η Αλίκη αναστέναξε και κούμπωσε το παλτό της μέχρι πάνω. Από το πρωί της είχε καρφωθεί μια αλλόκοτη ιδέα στο μυαλό. Να πήγαινε, λέει, στον γιατρό και να του το 'λεγε καθαρά. Να του δήλωνε πως δεν δεχόταν να την εγχειρήσουν.

«Ποια στένωση αορτής και αηδίες, Μιχάλη μου;» Έτσι θα του 'λεγε… «Δεν κάνω τίποτα! Πάει και τελείωσε! Η δική μου καρδιά δεν βρισκόταν ποτέ σε στενότητα. Λάθος κάνεις. Ήταν μεγάλη, τεράστια, χωρούσε ολόκληρο τον κόσμο…»

Διέκοψε τις σκέψεις της απότομα, κλείδωσε βιαστικά και έφυγε. Και εκεί στο δρόμο, έψαξε με το βλέμμα της τον κόσμο όλο. Αυτόν που κάποτε είχε στην καρδιά της. Ή τουλάχιστον έτσι πίστευε. Τους γείτονες, τους περαστικούς, τα αδέσποτα. Κανείς… Όλοι απόντες, άπαντες μακριά της. Μα πιο μακριά από όλους η κόρη της, η Αλεξία. Της τηλεφώνησε την περασμένη εβδομάδα να της πει τα νέα. Για τις εξετάσεις που βγήκαν, την εγχείρηση που έπρεπε να κάνει, τα πώς, τα πότε. Ως εκεί και μετά τέλος. Το πώς ένιωθε, το πόσο φοβόταν δεν τόλμησε να το μοιραστεί. Κουβέντες άσκοπες, ποιος ο λόγος να τις πει; Άλλωστε δεν θα 'φταναν ποτέ στα αυτιά της κόρης της. Γιατί έτσι ήταν πάντα η Αλεξία. Στα δικά της μάτια ψυχρή κι αδιαπέραστη. Μια κούκλα τυλιγμένη σε βαμβάκι. Πήγαινε

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

καιρός που οι δυο τους δεν 'λεγαν παρά μονάχα τα τυπικά.

Την Αλίκη την έπαιρνε το παράπονο. Όπως και τώρα, που βούλιαζε στην πολυθρόνα του ιατρείου. Πού ήταν η Αλεξία; Γιατί δεν τη συνόδευσε ως εκεί;

«Νωρίς ήρθατε, κυρία Φωκά!»

Η γραμματέας του γιατρού την κοίταξε με την άκρη του ματιού της ψυχρά και αποστασιοποιημένα. Κατόπιν σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου υψώνοντας ενοχλημένη το φρύδι της. Εκείνο το απόγευμα είχε πολλή δουλειά στο ιατρείο και η κυρία Αλίκη είχε όρεξη για κουβεντούλα. Η κοπέλα γύρισε την πλάτη της από την άλλη, σιγομουρμουρίζοντας κάτι στον συνομιλητή της. Μετά άνοιξε το συρτάρι και έβγαλε έναν γκρι φάκελο. Η Αλίκη δεν την κοίταξε ξανά. Ούτε της αποκρίθηκε τίποτα. Τι νόημα είχε;

Πήρε το φλιτζάνι με τον καφέ που της πρόσφεραν και ήπιε δυο γουλιές. Τύλιξε τα δάχτυλα γύρω του και προσπάθησε να τα ζεστάνει. Μάταιος κόπος. Και τώρα; Έτσι θα ήταν η ζωή της από εδώ και πέρα; Με δανεικούς καφέδες, δανεικές κουβέντες και μια ικεσία στο βλέμμα; Τυλίχτηκε στο παλτό της και κοίταξε με περιέργεια τον πίνακα που κρεμόταν αντίκρυ της. Κάτι άλλο γύρευε, κάτι απλό. Να, σαν τη θάλασσα της ζωγραφιάς στον απέναντι τοίχο. Το ατελείωτο μπλε, τη χρυσή άμμο, το σμίξιμό τους πάνω στα βότσαλα. Φύση… Ναι, φύση, λέξη δυνατή! Μέσα στη φύση, άλλωστε, και η ανάγκη του ανθρώπου να 'ναι κομμάτι ενός ψηφιδωτού. Μια ύπαρξη με συνέχεια. Να ακουμπά όμοιούς του, να ενώνεται, να δένεται μαζί τους και να 'ναι σημαντικός. Λες και αν έλειπε αυτός, ο τόσο μικρός και ανόητος, η εικόνα θα χαλούσε.

Η Αλίκη σηκώθηκε όρθια και πλησίασε τον πίνακα. Άπλωσε το δεξί της χέρι και ψηλάφισε τα χρώματα. Ανά-

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

γλυφα τα κύματα της ζωγραφιάς, της έβρεξαν τα δάχτυλα. Αχ, θάλασσα! Πόσο της είχε λείψει η θάλασσα! Το βλέμμα της σάρωσε την εικόνα, σταματώντας απότομα στη γωνία του κάδρου. Συγκινημένη, άφησε τον καρπό της να κυλήσει, να χαϊδέψει το όνομα του δημιουργού. Κι άξαφνα τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα. Ελαφόνησος! Αυτό έγραφε ο πίνακας στην άκρη του. Ελαφόνησος 1970!

Αύγουστος 1970

Μια παραλία απέραντη στην Ελαφόνησο, η παραλία του Σίμου, ήταν αυτή που διάλεξαν με τον Παναγιώτη για να περάσουν τη νύχτα της γιορτής του. Είκοσι χρονών παιδιά ήταν τότε, νιόπαντρα κι ερωτευμένα. Χαμένα στις μυρωδιές της γειτονιάς τους, μετρούσαν τα χρόνια που μοιράζονταν ήδη και γελούσαν. Τόσο μικροί και τόσα χρόνια, πώς γινόταν αλήθεια; Κι όμως ήταν μια ζωή μαζί. Η Αλίκη και ο Παναγιώτης! Εκείνη είχε τη μορφή του καρφιτσωμένη στο παγκάκι της εκκλησιάς, εκεί όπου καθόταν με τους φίλους του τα Σαββατόβραδα. Κάπνιζε, μίλαγε, την κοιτούσε…

Εκείνος τη θυμόταν από τότε που θυμόταν και τον εαυτό του. Ένα αδύνατο κοριτσάκι με μεγάλα μάτια ήταν η Αλίκη του. Την έβλεπε κάθε μέρα στο σχολείο, στη σειρά την ώρα της προσευχής, στο φούρνο της γειτονιάς που πήγαινε και ο ίδιος, στο παρκάκι που έπαιζε λάστιχο με τις φιλενάδες της. Στα αυτιά του, η φωνή και το γέλιο της. Είχαν τσακωθεί άπειρες φορές οι δυο τους και είχαν φιλιώσει άλλες τόσες. Μέχρι που μεγάλωσαν και όλα γύρισαν αλλιώς. Οι δυο νέοι έγιναν δεκάξι κι ερωτεύτηκαν! Κι έπειτα από λίγα χρόνια, μια Κυριακή απόγευμα, χωρίς να το σκε-

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

φτούν ιδιαίτερα, το αποφάσισαν. Θα παντρευόντουσαν κι όλα καλά. Μόνο η κυρία Ανθή, η μάνα της Αλίκης, είχε τις αντιρρήσεις της. Και δεν ήταν ότι δεν ήθελε τον Παναγιώτη για γαμπρό της. Μια χαρά παιδί ήταν στο κάτω-κάτω. Ήταν που δεν ήθελε να δει το κορίτσι της τόσο γρήγορα νυφούλα. Γι' αυτό, τίποτα περισσότερο. Άλλο που η Αλίκη την κοίταζε με υποψία, σήκωνε το φρύδι της μια πιθαμή και έβαζε τόσα με το νου της.

Σκλάβα με θέλει, εδώ, να μη φύγω από την ποδιά της. Γιατί; Για να τη νταντεύω, να την περιποιούμαι, να φροντίζω για όλα… Εγώ, μόνο εγώ!

Κουνούσε το κεφάλι της με απογοήτευση, μισόκλεινε τα μάτια και κοίταζε τη μάνα της με απέχθεια. Χαράς τηνε! Ποιος της έδινε σημασία στην τελική; Ένα κουφάρι όμορφης γυναίκας ήταν η Ανθή. Πρώην όμορφης δηλαδή. Τώρα ήταν σκαμμένη από μέσα, άδεια, νεκρή! Η Αλίκη απορούσε πώς η φωνή έβγαινε νηφάλια από τα στήθη της. Ήρεμη και σιγανή. Πώς δεν έκανε αντίλαλο στην κούφια ψυχή της; Πήγαιναν ήδη αρκετά χρόνια που την περιφρονούσε και θύμωνε πολύ όταν οι άλλοι έλεγαν πως της έμοιαζε.

«Μόνο στη φάτσα μοιάζουμε!» συμπλήρωνε βιαστικά και θυμωμένα.

Μόνο στη φάτσα, αλήθεια ήταν… Ίδια μάτια στο χρώμα του γιαλού, ίδια μαλλιά, ίσια μακριά και εκείνη η ελιά λίγο πιο κάτω από το πιγούνι. Μέχρι και αυτό ίδιο ήταν. Αλλά ως εκεί! Δεν είχαν τίποτα άλλο κοινό! Γι' αυτό όταν η Ανθή άνοιξε το στόμα της κάτι να πει, η Αλίκη σταύρωσε τα χέρια και στάθηκε αμείλικτη μπροστά της.

«Το ζήτημα είναι να ζεις τη στιγμή που λαχταράς, όταν τη λαχταράς. Κατάλαβες;»

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Έτσι της είπε μόνο και την κοίταξε με κακία. Μπορεί να 'χε και δίκιο, ποιος ξέρει; Μια φορά η Ανθή σώπασε και κάθισε στη γωνιά της σκεφτική.

«…Τις στιγμές που λαχταράς;» Ώστε αυτό ήταν το μυστικό… Αυτό δεν είπε η κόρη της; Η ίδια ποιες στιγμές λαχταρούσε πια; Οι στιγμές της όλες πέρασαν. Στιγμές άγουρες, στιγμές ανώφελες, στιγμές που χρωστούσε και της χρωστούσαν… Η Ανθή έχασε το μέτρημα κι όταν ένιωσε το άδικο όλου του κόσμου να την πλακώνει, έβαλε τη νυχτικιά της και ξάπλωσε.

Έναν μήνα μετά έγιναν οι γάμοι των παιδιών. Στον Αϊ-Γιάννη πάνω στο βουνό. Από κάτω λαμπύριζε η θάλασσα και πάνω από τα κεφάλια τους πετούσαν τα αεροπλάνα. Πολλά αεροπλάνα αλήθεια, πού βρέθηκαν τόσα; Έβγαιναν έτσι από το πουθενά και περιδιάβαιναν ακάλεστα στον ουρανό. Ίσως να 'θελαν να καλύψουν τα λόγια του παπά, τους αναστεναγμούς της Ανθής και τα σχόλια των καλεσμένων.

«Γιατί παντρεύονται έτσι ξαφνικά; Να δεις που το Αλικάκι την έκανε την κουτσουκέλα του. Έγκυος θα 'ναι, δεν μπορεί!»

Μα το Αλικάκι δεν ήταν χαζό να δώσει τροφή στις κουτσομπόλες της γειτονιάς. Δεν ήταν καθόλου έγκυος. Έγκυος ήταν πέρυσι τέτοιον καιρό. Τη βραδιά που το 'μαθε, έπεσε ο ουρανός να την πλακώσει. Γύρισε όλο φούρκα στο σπίτι της και άφησε για πρώτη φορά τη μάνα της να κοιμηθεί στο πάτωμα.

«Ως εδώ, κυρα-Ανθή μου! Έτσι θες, έτσι θα γίνει. Μπορείς να ψοφήσεις κιόλας, καρφάκι δεν μου καίγεται! Δεν είμαι μάνα σου εγώ, ακούς; Κανενός μάνα δεν είμαι εγώ!»

Δέκα μέρες μετά το 'ριξε. Έβαλε στα ζύγια της ψυχής

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

της έναν ογκόλιθο με δυσκολίες και από την άλλη τίποτα. Πώς να κρατήσει ισορροπία κι αυτή η έρμη η ζυγαριά; Ας είναι… Στο γάμο μια φορά, ο παπάς τα είπε όλα. Τους αρραβώνιασε, τους στεφάνωσε, τους ευλόγησε. Τι και αν δεν ακούστηκε καθαρά το «χάρισαι αυτοίς καρπόν κοιλίας». Η Αλίκη ήταν σίγουρη πως το 'πε. Και ένιωθε τόσο ευτυχισμένη εκείνη τη στιγμή. Καθαρή, ατόφια ευτυχία! Αυτό αισθανόταν. Σαν να την πήραν τα αεροπλάνα μαζί τους και να τη σήκωσαν για λίγο από τη γη. Αστεία πράγματα! Η ζωή δεν χρωστάει ταξίδια σε κανέναν. Πού να το ξέρει αυτό η καημένη η Αλίκη; Με το γάμο περίμενε πως τα πράγματα θα άλλαζαν για εκείνη. Θα έφευγε από το αποπνικτικό σπίτι της Ανθής, δεν θα 'βλεπε την ηλίθια φάτσα της κάθε μέρα. Λίγο ήταν αυτό; Όχι ότι θα πήγαινε μακριά δηλαδή. Δυο στενά παρακάτω, σε ένα δυάρι που τους παραχώρησε η κυρα-Σωτηρία, η μητέρα του Παναγιώτη.

Τη μέρα του γάμου, ο Παναγιώτης έλαμπε κάθιδρος κάτω από τον απογευματινό ήλιο. Γυάλιζε όπως οι σταγόνες του νερού στην αλμυρή θάλασσα.

«Σ' αγαπώ», του είπε η Αλίκη κι ας μην ήξερε τι αγαπούσε ακόμη. Της έφτανε η ήρεμη φωνή, τα γελαστά μάτια και το ζεστό του χέρι. Μια παρουσία δίπλα στη δική της. Να πατούν τη γη πάνω στις ίδιες συντεταγμένες, να ατενίζουν τη ζωή από τον ίδιο βράχο.

«Κι εγώ», ψιθύρισε ο Παναγιώτης και την τράβηξε απαλά. Ήταν η στιγμή για τα πρώτα τους κοινά βήματα.

«Ησαΐα χόρευε, η Παρθένος έσχεν εν γαστρί».

Η Αλίκη και ο Παναγιώτης, ο παπάς και ο κουμπάρος. Τα μικρά παρανυφάκια που ακολουθούσαν στα τυφλά. Μια χούφτα άνθρωποι γύρω από το ζευγάρι προχω-

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

ρούσαν, έκαναν κύκλους μαζί του. Κι ολόγυρα βλέμματα πολλά. Ματιές γεμάτες συγκίνηση, αγάπη, ζήλια. Για όλα υπάρχει χώρος τελικά. Για τα καλά, για τα κακά. Σε κάθε στροφή και συναπαντήματα άλλα. Τους χάιδευαν, τους ράπιζαν, πώς να τα αποφύγουν;

«Δεν υπάρχει έξοδος κινδύνου, μικρή μου, κατάλαβες; Δεν υπάρχει ασπίδα από το πάρε-δώσε των ανθρώπων». Αυτά έλεγε πότε-πότε η Ανθή, αλλά δεν την άκουγε κανείς.

Την Αλίκη δεν την ένοιαζε. Για εκείνη σημασία είχε μονάχα να μην πέσουν τα στέφανα από το κεφάλι τους. Αυτό, τίποτα άλλο. Η Δόμνα τής είχε πει πως θα ήταν μεγάλη γρουσουζιά αν γλιστρούσαν.

Η Αλίκη την έψαξε με το βλέμμα. Η γλυκιά της Δόμνα ήταν η άλλη μαμά, το καταφύγιό της. Έμενε αντίκρυ τους, σε μια λιτή μονοκατοικία, χωρίς σύζυγο, χωρίς παιδιά. Είχε πάνω-κάτω την ηλικία της Ανθής και δυο μεγάλα μάτια που συνεχώς άλλαζαν χρώμα. Μάτια χαμαιλέοντες που 'παιρναν κάτι από γύρω τους και μετά κοιτούσαν. Η Αλίκη την εντόπισε, της χάρισε ένα ζεστό χαμόγελο και η Δόμνα ανταπέδωσε. Αυτό ήταν! Τα στέφανα 'μειναν κολλημένα, θαρρείς, στα κεφάλια τους και ο παπάς ολοκλήρωσε με επιτυχία το μυστήριο.

Έπειτα ακολούθησε το γαμήλιο ταξίδι σε ένα νησί στα νότια της Πελοποννήσου. Την Ελαφόνησο. Ήθελαν και οι δυο έναν προορισμό κοντινό, ένα κομμάτι γης μικρό. Λες και είχαν σκοπό να το κλείσουν στην παλάμη τους και φεύγοντας να το πάρουν μαζί. Σαν κοχύλι. Και αυτό έκαναν. Άλλο που μετά το κοχύλι χάθηκε. Κρύφτηκε σε κάποιο συρτάρι μαζί με τις φωτογραφίες, στέγνωσε και θάμπωσαν τα χρώματά του. Μόνο πού και πού, η Αλίκη το

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

’ψαχνε μέσα της, το έβγαζε και φυσούσε πάνω του απαλά να φύγει η σκόνη. Πού και πού… Όπως εκείνη τη μέρα στο ιατρείο του καρδιολόγου.

Στάθηκε απέναντι από τον πίνακα και θυμήθηκε το νησί, τη βραδιά του Δεκαπενταύγουστου. Τι όμορφα που ήταν! Είχαν ανάψει οι δυο τους φωτιά στην παραλία και είχαν τυλιχτεί με δυο μεγάλες πετσέτες θαλάσσης. Μέσα στο σκοτάδι είχαν τις φλόγες συντροφιά και καρτερούσαν το ξημέρωμα. Όχι, δεν το καρτερούσαν. Εκείνο τους περίμενε με υπομονή. Σαν να βάδιζαν όλη τη νύχτα πάνω στην άμμο, να κολυμπούσαν σε δροσερά νερά, να τραγουδούσαν ακατάπαυστα σε όλες τις γλώσσες του κόσμου και όταν θα κουράζονταν πια από όλα αυτά, με ένα νεύμα τους θα επέτρεπαν στον ήλιο να βγει.

Έτσι φάνταζε της Αλίκης το ξημέρωμα. Ένιωθε αρχόντισσα, η κυρά της γης. Ίσως γι’ αυτό ήρθε το αναπάντεχο και κάθισε κοντά τους. Εμφανίστηκε σαν κουνούπι ενοχλητικό. Ένα ζωύφιο που δεν φοβήθηκε διόλου τη φωτιά. Σφύριξε κοντά στα αυτιά τους, τρύπωσε κάτω από τις πετσέτες τους κι έπειτα τους έβαλε την ιδέα. Βραδινό μπανάκι!

«Εγώ πάω να βουτήξω, θα μας φάνε τα κουνούπια. Τι λες;»

Η Αλίκη κούνησε το κεφάλι της καταφατικά και πετάχτηκε όρθια.

«Έρχομαι!»

Μπήκαν στο νερό χωρίς να νιώσουν τη δροσιά του. Το τοπίο ήταν απόκοσμο. Φόβος κι ευτυχία έχαναν τα όριά τους, αγκαλιάζονταν σφιχτά κι έπειτα μπερδεύονταν σε σώματα ανθρώπινα.

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

«Λοιπόν, πόσο μπορείς να κρατήσεις την αναπνοή σου κάτω από το νερό; Για να δούμε! Μπορείς;»

Ο Παναγιώτης έπαιζε. Ένας πιτσιρίκος που έβαζε θαυμαστικά σε κάθε του λέξη. Όλες οι σκέψεις του απλές, όλες του οι κινήσεις φιγούρες χορευτικές. Τώρα βρισκόταν στην ακροθαλασσιά με τη γυναίκα της ζωής του και όλα τα άλλα έμοιαζαν περιττά. Η νύχτα, η φωτιά, η ομορφιά, η ερημιά. Η παραλία του Σίμου φάνταζε παιδική χαρά. Ένα κομμάτι παραδείσου χωρίς κινδύνους.

Βούτηξε στο νερό και απομακρύνθηκε αρκετά. Μακροβούτια στο απόλυτο σκοτάδι.

«Παναγιώτη!»

Η φωνή της ήχησε τρομαγμένη και εκείνος σήκωσε το κεφάλι απότομα.

«Τι έπαθες;»

«Πού είσαι; Δεν σε βλέπω».

«Εδώ!»

Μια λέξη που πέρασε δίπλα της ξυστά, μια παρουσία θολή και ο παφλασμός του στο νερό που απομακρυνόταν.

«Παναγιώτη! Λάθος πας…»

Εκείνος έκανε μια βουτιά ακόμη, χτυπώντας δυνατά τα πόδια του στο νερό. Μια καινούρια προσπάθεια να επιστρέψει κι έπειτα ξαφνικά επικράτησε ησυχία. Ύπουλη, βασανιστική ησυχία. Η Αλίκη αισθάνθηκε το κορμί της να μουδιάζει.

«Θεέ μου!…»

Γύρισε το κεφάλι βιαστικά προς όλες τις κατευθύνσεις, φώναξε ξανά το όνομά του, τέντωσε τα χέρια της να αγγίξει το νερό. Το νερό, το φόβο, το σκοτάδι. Μα πριν από όλα τον Παναγιώτη. Αυτό ήταν! Εκείνος δεν φαινόταν πουθενά. Η ζωή της είχε καταρρεύσει από τη μια στιγμή στην

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

άλλη γιατί ο άντρας της χάθηκε. Τον κατάπιε η θάλασσα και η νύχτα. Κι εκείνη; Τι έπρεπε να κάνει τώρα εκείνη;

Άρχισε να κολυμπάει άτσαλα χωρίς προορισμό. Ένιωθε την καρδιά της να πηγαινοέρχεται, χτυπούσε ακανόνιστα και κραύγαζε:

«Παναγιώτηηη!»

Τον ακούμπησε τυχαία με την άκρη του ποδιού της. Τον άγγιξε φευγαλέα, ανεπαίσθητα, καθώς σφάδαζε μέσα στο νερό και ήταν έτοιμη να αφεθεί. Και η στιγμή γύρισε πίσω. Τη λυπήθηκε κατά πώς φαίνεται και την παράτησε ήσυχη. Σταμάτησε να χτυπά το τζάμι στον μικρόκοσμό της και η Αλίκη έμεινε μόνη και έρημη να μαζέψει την τρομαγμένη της ύπαρξη και το αναίσθητο σώμα του Παναγιώτη από τη θάλασσα. Πάτησε τα δυο της πόδια γερά στην άμμο και τον έσυρε βιαστικά έξω. Κάπου στα πράγματά τους είχαν έναν φακό. Πήγε και τον έφερε με απίστευτη σβελτάδα. Κατόπιν τον άναψε και έλουσε το πρόσωπό του με φως. Ήταν χτυπημένος. Ψηλά στο μέτωπο μια χαρακιά βαθιά που ακόμη ανάβλυζε αίμα. Μα αυτό δεν ήταν το ανησυχητικό. Η Αλίκη τον γύρισε στο πλάι και άρχισε να τον χτυπά στην πλάτη. Μια φορά, δυο φορές και ο Παναγιώτης άρχισε να βήχει. Άνοιξε τα μάτια του και την κοίταξε με απορία. Για λίγο, τόσο λίγο. Μετά γύρισε από την άλλη και ο βήχας του δυνάμωσε.

«Αγάπη μου, τι έπαθες;»

Τον χάιδευε στην πλάτη, του μιλούσε γλυκά. Μα το μυαλό της ήταν μίλια μακριά. Είχε παγιδευτεί στα σκοτεινά, έπεφτε και σηκωνόταν και όλο σκόνταφτε αδέξια και παρέλυε μπροστά στα «αν». Αν δεν τον άγγιζε με την άκρη του ποδιού της, αν δεν τον έβρισκε εγκαίρως, αν ήταν ήδη αργά…

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

«Μη φοβάσαι…»

Έτσι της είπε μόλις βρήκε τη φωνή του. «Μη φοβάσαι». Μα εκείνη δεν τον άκουσε. Τον βοήθησε μόνο να σηκωθεί και σύρθηκαν μαζί μέχρι την ψάθα τους. Τυλίχτηκαν ξανά με τις πετσέτες και άφησαν τα κουνούπια να περιδιαβαίνουν στο βρεγμένο σώμα τους.

«Τι ώρα θα έρθει το πρώτο λεωφορείο;»

«Μόλις βγει ο ήλιος».

Ψίθυροι σιγανοί και το βλέμμα καρφωμένο στον ορίζοντα. Κοιτούσαν και οι δυο το φεγγάρι με μίσος. Μπορεί να 'φταιγε αυτό. Μπορεί αυτό να τους παγίδεψε σε τούτη την ακτή.

Η Αλίκη πήρε να κλαίει σιγανά. Ποτέ δεν την είχαν γελάσει ξανά έτσι. Ποτέ δεν της έκρυψαν τον παράδεισο σε μια χούφτα κόλαση. Να φύγει ήθελε, να το βάλει στο πόδια βρίζοντας. Ο Παναγιώτης τύλιξε τα χέρια του γύρω της να την παρηγορήσει.

«Άφησέ με!»

Τον έσπρωξε απότομα, τον κοίταξε άγρια. Ποιος ήταν αυτός; Ποιος του έβαλε στα χέρια τόση δύναμη; Ποιος και πότε; Ένα λεπτό αγόρι, είκοσι χρονών ήταν μονάχα! Κι όμως, τραβούσε τα νήματα της ψυχής της συνεχώς. Απρόβλεπτα και αποτελεσματικά. Κι έπειτα θα ερχόταν μια μέρα που μπορεί και να τη σκότωνε. Είτε το ήθελε, είτε από λάθος. Ίσως κι από μια κακιά στιγμή, από ένα ατύχημα που θα άνοιγε στο μέτωπό του χαρακιά μεγαλύτερη από δαύτη. Μια τάφρο ίδια με την άβυσσο. Πώς θα γλίτωνε τότε;

Έμεινε τυλιγμένη με την πετσέτα της κι απόμακρη. Σιωπηλή μέχρι να βγει ο ήλιος να τη ζεστάνει. Μετά μάζεψαν σκυθρωποί τα πράγματά τους και στήθηκαν στη γωνιά του δρόμου. Από λεπτό σε λεπτό θα περνούσε το λεωφο-

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

ρείο. Το περίμεναν με ανυπομονησία. Μόνο έτσι η περιπέτεια θα έπαιρνε τέλος.

Στη ζέστη του οικισμού θα αντίκριζαν ξανά ο ένας τον άλλον με μάτια ανήξερα. Δεν έγινε τίποτα, δεν συνέβη τίποτα. Αυτό θα έλεγαν. Κι αργότερα θα έπαιρναν ήσυχοι το δρόμο του γυρισμού για τα Βίλια. Για το σπίτι τους, δυο τετράγωνα παρακάτω από το πατρικό της, δυο βήματα μακριά από την παλιά της ζωή. Εκεί, κοντά στην Ανθή, δίπλα στη Δόμνα…

«Καλώς μου τα, καλώς μου τα!»

Η Δόμνα είχε βγει στην αυλή της και σκορπούσε χαμόγελα. Φορούσε τη λουλουδάτη ρόμπα της, έκρυβε μαντίλια στην τσέπη της, τα 'βγαζε και σφούγγιζε τα μάτια της όλη την ώρα. Από τη συγκίνηση… από τι άλλο; Τα παιδιά! Είχαν γυρίσει τα παιδιά από το ταξίδι. Πάνω στην ώρα, αλήθεια. Μόλις είχε ψηθεί το κατσικάκι που 'χε βάλει εδώ και δυο ώρες στο φούρνο. Μόλις είχε σιροπιάσει το γλυκό. Το γλυκό και η ματιά της. Μοσχομύρισε η γειτονιά από το παραθύρι της. Κι εκείνη τραβούσε τις κουρτίνες, έδιωχνε τις μύγες με μια πετσέτα και σιγοτραγουδούσε.

«Ήρθατε, κορίτσι μου; Καλώς ήρθατε! Πώς τα περάσατε; Τη μάνα σου, την είδες τη μάνα σου; Άντε πρώτα από 'κεί…»

Η Αλίκη έκανε έναν μορφασμό σαν να πονούσε το δόντι της. Κατόπιν άφησε την τσάντα της στα πόδια του τραπεζιού και την αγκάλιασε σφιχτά.

«Μου έλειψες. Το ξέρεις πως μου 'λειψες; Στ' αλήθεια…»

Κάθισαν στο τραπέζι χωρίς να πουν τίποτα περισσότε-

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

ρο. Όση ώρα θα έτρωγαν, είχαν χρόνο για τα υπόλοιπα. Για βλέμματα, χάδια, κουβέντες σκόρπιες.

«Τι γάμος αλήθεια, κοκόνα μου, όμως, ε; Αρχοντικός! Μια βδομάδα η γειτονιά άλλον λόγο δεν είχε. Κι εσύ! Εσύ ήσουν μια κούκλα μοναχή! Τι; Ψέματα; Α, όλα κι όλα, εγώ τα ψέματα δεν τ' αγαπώ!»

Αυτή ήταν η Δόμνα! Τώρα πια ρουφούσε το κρασί από το ποτήρι της με θόρυβο. Έπειτα το γέμιζε πάλι και περίμενε. Γύριζε το κεφάλι της δεξιά, το γύριζε αριστερά και μέσα από το βλέμμα της ξεπηδούσαν τουλίπες. Άχρωμες και άκαμπτες τουλίπες. Πώς να μη συγκινηθεί η Αλίκη που στη ζωή της γνώρισε μονάχα βρύα και λειχήνες; Κατόπιν, σαν ερχόταν η ώρα, σήκωνε πάλι το ποτήρι της και έπινε μια γουλιά. Με ρέγουλα όμως, όλα στη ζωή της Δόμνας κυλούσαν με ρέγουλα. Όχι σαν την Ανθή, που βάδιζε συνεχώς στην άκρη του γκρεμού.

«Φάτε, φάτε, παιδάκια μου. Να, Παναγιώτη μου, από αυτό πάρε. Αυτό εδώ το κομμάτι είναι μαλακό».

Τον χάιδεψε στα μαλλιά και σηκώθηκε όρθια. Έδεσε καλύτερα τη ρόμπα της γύρω από τη μέση και πλησίασε το παράθυρο. Με μια αθώα κίνηση το άνοιξε διάπλατα και κοίταξε απέναντι. Ησυχία! Μια αδικαιολόγητη, εκνευριστική ησυχία. Μετά έβαλε ένα σαρανταπεντάρι δισκάκι στο πικ απ και κάθισε πάλι στη θέση της. Πάριος, ο αγαπημένος της! Πήρε να τραγουδάει. Φωνή κυματιστή, χωρίς ψεγάδια. Έβγαινε αβίαστα από τα πηγάδια του κορμιού της και έτρεχε απέναντι. Να βρει την Ανθή, να την ξυπνήσει.

Μα η Ανθή δεν κοιμόταν. Καθόταν στα σκοτεινά και κοιτούσε το κενό. Το μυαλό της έτρεχε με χίλια μέσα σε ένα σώμα ακίνητο. Ήθελε να αγαπήσει κι άλλο την Αλί-

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

κη, μα δεν προλάβαινε. Ήθελε να μισήσει κι άλλο τη Δόμνα, μα δεν την έβρισκε. Εικόνες, λέξεις, γεγονότα περνούσαν αστραπιαία από μπροστά της και εκείνη πατούσε φρένο μες στο ποτό. Τι ανοησία αλήθεια! Χωρίς τριβή δεν πιάνουν τα φρένα, χωρίς επαφή δεν φτουράνε οι σχέσεις.

Είδε τα παιδιά της να κατεβαίνουν από το ταξί κι έπειτα την Αλίκη που γύρισε το κεφάλι προς το μέρος της. Η Ανθή ανασηκώθηκε, κοίταξε καλύτερα μέσα από τις γρίλιες. Τι όμορφο που ήταν το κορίτσι της! Πώς έβγαινε η ματιά της για σεργιάνι; Γκρι ματιά. Ας ήταν γκρι, δεν πείραζε. Φτάνει που απλωνόταν στον δικό της κήπο, που περνούσε φευγαλέα από τα φυτά, τα δέντρα, τα παραθυρόφυλλα του πατρικού της. Και μόνο σαν έπεφτε πάνω της σκούραινε μια στάλα. Μάζευε σύννεφα κι απειλούσε. Βουβά απειλούσε. Ας είναι… Κι έτσι ακόμη καθόλου δεν την πείραζε. Τώρα άλλωστε είχε τον Παναγιώτη της. Κι ίσως, ποιος ξέρει; Ίσως να χρωμάτιζε εκείνος τη ματιά της.

Η Ανθή επικέντρωσε το ζαλισμένο βλέμμα της στον γαμπρό. Τον είδε και έφερε το χέρι της στο στόμα. *Χριστέ μου, τι έπαθε; Τη πληγή ήταν αυτή στο μέτωπό του;* Άνοιξε τα παραθυρόφυλλα να δει καλύτερα. Άνοιξε το στόμα της να τους φωνάξει. Ήταν η στιγμή που η Αλίκη την αντίκρισε με την άκρη των ματιών της. Κατόπιν τράβηξε τον Παναγιώτη από το μπράτσο και τον έσυρε βιαστικά στο σπίτι της Δόμνας. Κι έπειτα, την ώρα του φαγητού, η Αλίκη δεν σκεφτόταν τίποτα άλλο πέρα από αυτό που έγινε. Τους είδε, δεν τους είδε η μάνα της που προτίμησαν τη γειτόνισσα; Το δίχως άλλο τους είδε και πήρε για μια ακόμη φορά την τιμωρία της. Μια δίκαιη και σκληρή τιμωρία! Ανέβλυζε από την πίκρα της Αλίκης, τη μολυσμένη της ευτυχία.

«Έτσι είναι τα πράγματα, κυρά μου, τι νόμιζες;» μο-

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

νολογούσε η νεόνυμφη και σέρβιρε κρασί τον εαυτό της. «Όλα εδώ πληρώνονται. Εσύ θα γλίτωνες;»

Έπειτα σήκωνε το ποτήρι της ψηλά να ανταμώσει των άλλων. Ένα ποτήρι διάφανο σαν την ψυχή της. Ένα κρασί σκούρο, σκοτωμένο αίμα. Έπινε και γελούσε δυνατά. Έπινε και τραγουδούσε. Τι χαρά κι αυτή! Τι ωραίο που είναι το κρασί! Κατέβαινε γουλιά-γουλιά και έκανε τα χαμόγελά της να πετούν ζαλισμένα. Κυλούσε στις φλέβες της δυνατά, αντίδοτο στα δηλητήρια του κόσμου.

«Γεια σου, ρε Δόμνα, με τα ωραία σου! Πού το βρήκες τούτο το διαμάντι;»

«Υγεία και σε 'σένα, κοπέλα μου. Από το καρβουνιάρικο στη γωνία το πήρα. Σ' αρέσει;»

«Μ' αρέσει λέει! Όλα μου αρέσουν».

Σηκώθηκε από τη θέση της και τη φίλησε στο μάγουλο. Έπειτα έδωσε μια και άδειασε το ποτήρι της τελείως. Απότομα, με βουλιμία. Κύλησε το κρασί, έπηξε στο στομάχι της και καθώς περνούσε η ώρα, στέγνωσε κι έγινε κατακάθι. Ένα κατακάθι από το καρβουνιάρικο της γωνίας. Ένα αντίδοτο που δεν θύμιζε με τίποτα διαμάντι.

Τρεις η ώρα το ξημέρωμα και η Ανθή ανακάθισε στο κρεβάτι. Είχε ξαπλώσει από τις εννιά, μα ο ύπνος δεν της έκανε το χατίρι. Νυχοπατούσε μόνο στις άκρες των ματιών της, έπαιζε χωρίς τύψεις με τα τσίνορα και μετά έφευγε πάλι. Ένας άρρωστος και αγέλαστος ύπνος που έκανε πείσματα. Κρυβόταν στις κουρτίνες, έκανε σκιές στους τοίχους, έτριζε δίχως έλεος τις σανίδες στο ξύλινο πάτωμα και μόνο μια φορά δείλιασε και λούφαξε τρομαγμένος κάτω από το μαξιλάρι.

Ήταν εκείνο το ξημέρωμα, στις τρεις. Την ώρα που η

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Ανθή αποφάσισε πως δεν είχε νόημα να προσπαθεί άλλο. Τράβηξε στην άκρη το σεντόνι και κατέβασε τα πόδια της στο πάτωμα. Το σώμα της ισχνό, χάθηκε κάτω από το φαρδύ της νυχτικό και εκείνη μάζευε με τα χέρια όπως-όπως τα μακριά μαλλιά της. Κάποια στιγμή το αποφάσισε. Θα πήγαινε στην κουζίνα να φτιάξει χαμομήλι. Έκανε να σηκωθεί, μα το στρώμα βούλιαξε πίσω από την πλάτη της, την τράβηξε πίσω. Παραξενεύτηκε. Κανείς άλλος δεν ήταν στο δωμάτιο εκτός από εκείνη. Κανείς δεν μπορούσε να βουλιάξει το στρώμα της. Μονάχα το κορίτσι της, έτσι όπως έκανε παλιά. Την εποχή που η Αλίκη ήταν μικρή και η Ανθή άκουγε κάθε βράδυ τα ποδαράκια της στο ξύλινο πάτωμα. Ξημερώματα και το παιδί πάντα ερχόταν. Πάντα, ιδίως μετά τα γεγονότα… Σήκωνε τα σκεπάσματα και χωνόταν αθόρυβα στο κρεβάτι της. Τότε ναι, τότε το στρώμα βούλιαζε και από την άλλη. Μια βάρκα που 'βρισκε αναπάντεχα ισορροπία και συνέχιζε μέχρι το χάραμα την πορεία της. Μα τώρα; Ποιος ήταν τώρα;

Η Ανθή γύρισε το χέρι της προς τα πίσω, έκανε να αγγίξει τα σεντόνια. Έτσι, χωρίς φόβο. Μια στωικότητα αξιοζήλευτη τη σκέπαζε ολόκληρη. Ε και; Ποιος να 'ταν; Όποιος και να 'ταν, δεν είχε τη δύναμη να της κάνει τίποτα. Μα δεν ήταν κανείς! Το βούλιαγμα μονάχα στα σεντόνια…

«Φίλιππε;»

Ξύπνησε αλαφιασμένη. Ήταν ακόμη καθιστή στην άκρη του κρεβατιού. Τα πόδια της ακουμπούσαν στο πάτωμα, τα μαλλιά της λυτά στους ώμους. Και πίσω της κάθε παρουσία είχε εξαφανιστεί. «Φίλιππε…». Την πήρε το παράπονο και άρχισε να κλαίει. Μετά από τόσο καιρό και γέμισαν δάκρυα τα μάτια της. Πώς της ήρθε;

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Ο Φίλιππος, ο άντρας της, είχε σκοτωθεί εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Μάιος ήταν που 'γινε το κακό. Μια άνοιξη ροδοκόκκινη και ερωτευμένη. Μύριζε η γειτονιά γαρδένιες και εκείνος έκοψε μια για το πέτο του βιαστικά. Πέρασε το μίσχο της από την κουμπότρυπα του πουκαμίσου του κι έφυγε για τη δουλειά. Τι ανοησία αλήθεια! Τι εικόνα παράταιρη! Καθόλου δεν ταίριαζε η γαρδένια με τα ρούχα της οικοδομής. Μα ο Φίλιππος δεν έδωσε σημασία. Ήταν πέντε το πρωί και είχε ήδη αργήσει. Ένα χάραμα ήσυχο τον περίμενε στη γωνία. Άπλωνε τα γκρίζα χρώματά του στον ορίζοντα και τον ρωτούσε, κοιτώντας τον στα μάτια: «Μα αλήθεια τώρα, θες να πας στη δουλειά;» «Θα πάω, έχω αργήσει. Πρέπει να ελέγξω τον ασβεστόλακκο στην πιλοτή και μετά να ξεκαλουπώσω το εκκλησάκι στο πίσω μέρος του σπιτιού». Έφυγε βιαστικά κι έμεινε το χάραμα σιωπηλό, θεατής ανήμπορος της απρόσμενης τραγωδίας του.

Τον βρήκαν δυο ώρες μετά, όταν ο ήλιος άρχισε να ζεσταίνει δειλά τη μέρα. Ο μπαρμπα-Στέφος τον είδε και άνοιξε τα μάτια του δυο πιθαμές. Κι έπειτα άλλες δυο, κι άλλες δυο, ώσπου έγινε το βλέμμα του άβυσσος σκοτεινή, σκοτάδι απέραντο. Το σώμα του Φίλιππου εξακολουθούσε να είναι εκεί. Νεκρό κείτονταν στον ασβεστόλακκο. Κράτησε τη φωνή του ο μπαρμπα-Στέφος και πλησίασε δυο βήματα ακόμη. Τίποτα. Δεν άλλαζε τίποτα. Κάτω από την αρβύλα του μόνο μια λασπωμένη γαρδένια και πέρα στο πεσμένο δοκάρι μια πεταλούδα. Ή έτσι τουλάχιστον φάνηκε του μάστορα. Μια κάτασπρη πεταλούδα, γεμάτη ασβέστη, που ανοιγόκλεινε παρ' όλα αυτά με πείσμα τα φτερά της.

Τον κηδέψανε την άλλη μέρα. Γύρω από ένα φέρετρο

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

κλειστό μαζεύτηκε όλη η γειτονιά και μόνο η Δόμνα δεν πήγε. Πρωί-πρωί έτρεξε να συλλυπηθεί την Ανθή κι έπειτα ζήτησε να κρατήσει την Αλίκη.

«Δώσε μου το παιδί, καλή μου. Δώσ' το μου να μη βλέπουνε τα ματάκια του τέτοιες πίκρες…»

Της το 'δωσε η Ανθή και μετά ξεχάστηκε κατά πώς φαίνεται. Πνίγηκε στον πόνο της και δεν τη γύρεψε πίσω. Ποιος να την κατηγορήσει όμως; Ούτε καν η Δόμνα. Με την Αλίκη αγκαλιά γύρισε σπίτι της και άνοιξε πόρτες και παράθυρα.

«Να μπει φως, μάτια μου, να μπει αέρας. Ακούς; Ακούς τα πουλιά, Αλικάκι; Για σένα ήρθανε σήμερις. Μονάχα για σένα».

Μετά έβαλε τραγούδια στο πικ απ και την κατσαρόλα στη φωτιά. Η Αλίκη ήταν δεν ήταν τότε πέντε χρονών. Έσκυψε από το παράθυρο να δει τα πουλιά. Μα δεν είδε τίποτα κι απογοητευμένη πήγε και κρεμάστηκε κλαψουρίζοντας από το φουστάνι της Δόμνας.

«Τι έχεις, κοκόνα μου, τώρα; Γιατί κλαις; Γιατί χαλνάς τα μάτια σου και μου μαυρίζεις την καρδιά;»

Σκούπισε τα χέρια στην ποδιά της και γονάτισε μπροστά στο παιδί. Πήρε θάρρος η μικρή και έκανε το κλάμα της πιο γοερό. Τα 'χασε η γειτόνισσα. Το βλέμμα της σκοτείνιασε και απέμεινε σκεφτική.

«Έχ… έχουμε ψαρόσουπα, θεία… Έχουμε ψαρόσουπα και η μαμά θα με δείρει άμα δεν φάω…»

Κούνησε το κεφάλι της με απελπισία το κορίτσι και κοίταξε όλο παράπονο τη Δόμνα. Πράγματι είχανε ψαρόσουπα, πράγματι ποτέ δεν άρεσε της Αλίκης. Και έγινε ο λόγος αυτός δυσβάσταχτος ξαφνικά. Έγινε καπνός από το άδικο που ήρθε και θρονιάστηκε στη μικρή κουζίνα.

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

«Μην κλαις, ψυχή μου, μη να σε χαρώ… Κανείς δεν θα σε δείρει ποτές, ακούς; Κανέναν δεν θα αφήσω».

Μετά σηκώθηκε όρθια απότομα και της ήρθε λιποθυμιά.

«Άσ'το καλό σήμερις… Άσ'το καλό».

Αυτό είπε. Μονάχα αυτό. Δεν έβριζε η Δόμνα, δεν θύμωνε ποτέ. Μια λιμνοθάλασσα θολή, γεμάτη βάλτους η ζωή της. Δεν αγρίευε, δεν κυμάτιζε, δεν κυλούσε. Έμενε μόνη της εδώ και χρόνια. Μια κοπέλα είκοσι τριών χρονών, άχρωμη κι ανέκφραστη. Στη γειτονιά τη λέγανε φάντασμα. Ίσως και να 'ταν δηλαδή. Χωρίς φόβο ατένιζε τη ζωή, χωρίς ζωή ατένιζε τους ανθρώπους. Για κανέναν δεν είχε να πει τίποτα. Ούτε κακό, ούτε καλό. Και μόνο στην Αλίκη στεκόταν η ματιά της κι έπαιρνε χρώμα ζωηρό. Χρώμα βαθύ, σαν να 'τανε αγάπη.

«Πλύνε τα χεράκια σου, καρδιά μου, και εγώ θα σου τηγανίσω πατατούλες. Θες πατατούλες;»

Έλαμψε το βλέμμα της μικρής, φως που στάθηκε μες στο νερό, παιχνίδισε για λίγο στα μουσκεμένα βλέφαρα κι έπειτα πέταξε να βρει τη Δόμνα.

«Και η μαμά, πότε θα 'ρθει η μαμά;»

«Αργότερα».

«Και ο μπαμπάς;»

Η Δόμνα γύρισε απότομα από την άλλη κι έσφιξε τις γροθιές της. Ποιος; Η Δόμνα! Μα τι στο καλό; Τι είχε πάθει; Ταράχτηκε; Η μικρή τα 'φταιγε όλα. Η μικρή που 'βρισκε πέρασμα και γλιστρούσε μέσα της.

«Ο μπαμπάς δεν θα ξανάρθει».

«Τότε αύριο. Θα 'ρθει αύριο;»

Έσφιξε το μαχαίρι πιο πολύ, ξεφλούδιζε ολοένα και πιο γρήγορα την πατάτα που κρατούσε.

«Όχι, ούτε αύριο».

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

«Πότε θα ’ρθει;»

«…»

«Πότε;»

Η Αλίκη σηκώθηκε και πήγε δίπλα της στο νεροχύτη. Άπλωσε το χέρι της να την τραβήξει από το μανίκι. Μα δεν την άγγιξε, δεν πρόλαβε καν. Η Δόμνα με μια απότομη κίνηση χάραξε την παλάμη της. Μετά, σαν να ’θελε να το κρύψει, έσφιξε με δύναμη την πατάτα. Την πατάτα και τα χείλη της.

«Άσ’το καλό σήμερις… Άσ’το καλό».

Κουβέντες μικρές, πώς να κρατήσουν τον πόνο και το αίμα της;

«Θεία!… Αχ! Παναγίτσα μου, θεία!»

Η μικρή οπισθοχωρούσε γεμάτη πανικό. Και η Δόμνα σήκωσε επιτέλους το βλέμμα της από τη ματωμένη πατάτα. Τι το ’θελε; Η Αλίκη τρόμαξε ακόμη περισσότερο. Σκούρα μάτια και βαριά στάθηκαν για λίγο πάνω της, σαν να ’ταν ξένη. Κι έπειτα λύθηκαν. Έγιναν θάλασσες του κακού, γεμάτες θυμό και πίκρα. Η Δόμνα έκλαιγε. Έκλαιγε βαθιά. Κάθε δάκρυ της χαλάζι χοντρό. Έπεφτε στα μάγουλα, κυλούσε στα χέρια, στην ποδιά της. Έπεφτε στο μυαλό, κυλούσε μέσα της, να φτάσει την ψυχή της. Εύκολο ήτανε; Η τελευταία φορά που ’χε κλάψει ήταν όταν ήταν τριών χρονών. Από τότε τίποτα. Δεν υπήρχε γι’ αυτήν χαρά, λύπη, ελπίδα, φόβος. Δεν υπήρχε τίποτα. Πού βρέθηκε τώρα ο θυμός; Πού βρέθηκε η πίκρα;

Μάζεψε στα γρήγορα το ματωμένο μαχαίρι από το νεροχύτη και άνοιξε τη βρύση.

«Ως εδώ…»

Έψαξε βιαστικά τα μπαλώματα του μυαλού της και τα βρήκε εντάξει.

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

«Μην ανησυχείς, μικρή μου, μου πέρασε τώρα».

Βρήκε ένα πανί και έδεσε σφιχτά το χέρι της.

«Μου πέρασε, στ' αλήθεια μου πέρασε!»

Της πέρασε… Τι και αν το πανί βαφόταν κόκκινο;

«Είμαι εντάξει τώρα, στ' αλήθεια είμαι εντάξει!»

Ήταν εντάξει… Τι και αν το καραβόπανο της ψυχής της είχε ξηλωθεί στην άκρη…

Η Αλίκη σκούπισε τα μάτια της και την αγκάλιασε. Ώρα που βρήκε κι αυτή! Η Δόμνα έκλεισε τα δικά της κι έμεινε ακίνητη. Φύσαγε εκείνη τη μέρα μέσα της. Λυσσομανούσε αέρας δυνατός και τα πράγματα είχαν αρχίσει να γίνονται επικίνδυνα.

«Τι λες τώρα; Θα με αφήσεις να κάνω καμιά δουλειά;»

Τραβήχτηκε η Αλίκη και πήγε και κάθισε στην άκρη της καρέκλας. Ένα πειθήνιο μικρό κοριτσάκι που έβλεπε στο βλέμμα της Δόμνας την παρέλαση των αγγέλων. Ήταν τόσο καλή η θεία αλήθεια, γιατί να τη στενοχωρήσει; Και ήταν πράγματι. Μια καλοσύνη άψυχη έφτιαχνε την αύρα της. Όταν μιλούσε, όταν κοιτούσε, όταν φρόντιζε το σπίτι, τα φυτά, την Αλίκη. Μια άχρωμη ηρεμία. Δεν είχε το χρώμα του ουρανού που αρνήθηκε τα σύννεφα. Ούτε της θάλασσας που κατάπιε τις φουρτούνες. Ήταν άσπρη η γαλήνη της. Ένα καραβόπανο λευκό και βαρύ, που δεν είχε καν το κουράγιο να κυματίσει.

© Μαρία Χίου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

Μια συναρπαστική ιστορία έρωτα, προδοσίας και μυστικών γύρω από έναν αδιανόητο φόνο.

Τέσσερις γυναίκες που αναζητούν τη συγχώρεση, μα πάνω από όλα αναζητούν τον ίδιο τους τον εαυτό. Η Αθηνά, η Ανθή, η Αλίκη και η Δόμνα. Η αρχή, η μέση και το τέλος μιας διαδρομής ατέλειωτης μέσα στο πέρασμα του χρόνου.

Η Αθηνά γεύεται τον παράνομο έρωτα... Το τέλος μιας αθωότητας, που γεννά στην ψυχή τις φλόγες μιας άσβεστης εκδίκησης. Η Ανθή έζησε τον πόλεμο, το θάνατο, την ορφάνια και τον αλληλοσπαραγμό... Αλλά η ζωή πάντα πρέπει να παίρνει κάτι για να σου δώσει ό,τι περισσότερο ποθείς. Η Αλίκη θέλει να εκδικηθεί τη μάνα της για τον πόνο που της χάρισε τότε... Και πλάι σε όλες τους η Δόμνα, πιστός φύλακας-άγγελος και Ιούδας τους...

Ένας φόνος που συγκλονίζει, ένα γράμμα που πρέπει να βρει τον παραλήπτη του. Το κλάμα ενός μωρού που γεννιέται μόνο του στα σκοτάδια και μια παράνομη υιοθεσία. Ένας κύκλος που πρέπει να κλείσει...

Σήμερα, εβδομήντα χρόνια μετά,
ο κήπος της μοναξιάς στέκει ολάνθιστος.
Ο παράδεισος κρυμμένος σε μια χούφτα κόλαση.
Το παρελθόν και το παρόν συγκρούονται
και τότε αναμετριέται ο πόνος με το ψέμα.

ΕΞΗ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛ0021

ISBN 978-618-5240-02-8

9 786185 240028